

[Glønborg]

de mennesker, der har dette som erhverv, og de mennesker, som er meget opmærksomme på dyrenes velfærd og trivsel. Vi har foreninger, som er meget opmærksomme på det, og vi skal lytte til, hvad disse foreninger siger. Jeg er meget glad for, at vi er så langt fremme i Danmark, at vi har Det Etske Råd vedrørende Husdyr, og at vi har vore veterinære myndigheder, så vi har gode rådgivere. Vi har vore forskere, som arbejder med disse ting, og så er det vores opgave som politikere at lytte til dem og forhandle med dem og derefter træffe vore beslutninger.

Fra Kristeligt Folkepartis side går vi naturligvis ind i arbejdet med at udmønte de regler, der skal til, i overensstemmelse med de overordnede synspunkter, som jeg her har givet udtryk for. Det er helt klart, at hvad angår ræve og harer, skal vi have lavet noget om, og før vi er i stand til at gøre dette på en for dyrene rimelig måde, må vi afholde os fra at behandle dem på den måde, som vi gør. Altså: Hvis ikke vi kan give dem en rimelig tilværelse, må vi afstå fra at opdrætte dem; det er helt klart.

Landbrugsministeren (Tørnæs):

Jeg vil gerne allerførst takke ordførerne for en, synes jeg nok, venlig, måske næsten overordentlig venlig, modtagelse af redegørelsen. Der er vel sådan set ikke noget forkert i at opdrætte vildt, men der skal på den anden side ikke herske nogen tvivl om, at der også er en forpligtelse til, at sådant opdræt af vildt foregår på en etisk forsvarlig måde.

Man kan vel dele det, vi her beskæftiger os med, op i to kategorier. Den ene kategori er de dyr, vi opdrætter med henblik på slagting, for at anvende enten kødet eller pelsen eller måske begge dele. Den anden kategori er de dyr, der opdrættes med henblik på udsætning i den frie natur igen. Det synes, som om især den sidste kategori frembyder problemer, i det mindste problemer, der er større end for den første kategori vedkommende.

Det område, vi har mest kendskab til, er hjorteopdrættet, idet det allerede har været reguleret med lovgivning, og man kan vel sige, at det stort set har virket tilfredsstillende, da alternativet ellers ville have været, at det havde været ureguleret. Jeg finder imidlertid, at der er et behov for også med hensyn til hjorteavl en nyttiggøre de erfaringer, som vi har gjort os i den tid, vi har haft denne form for produktion. Det

gælder med hensyn til, at man har et rimeligt forhold mellem antallet af dyr og det areal, som man har til rådighed, samt med hensyn til transport og ikke mindst, at dyrene har mulighed for at få tilgodeset nogle af deres naturlige adfærdsmønstre, herunder også, at de kan få læ.

Hvad angår rævene, er det klart, at erfaringerne har vist, at det er vanskeligt for dyrene at tilpasse sig fangenskab, men forsøg viser samtidig også, at rævenes trivsel kan forbedres væsentligt ved så simple ting som forbedring af burene og især ved, at der gives adgang til at etablere redekasser. Jeg mener, det er en selvfølge, at når forsøgene viser, at så små ændringer kan betyde en væsentlig forbedring af dyrenes forhold, må vi naturligvis ikke tøve med at få noget sådant gennemført.

Som flere af ordførerne har været inde på, er der ingen tvivl om, at netop med harerne har vi klart det største problem. Både Det Veterinære Sundhedsråd og Det Etske Råd vedrørende Husdyr har udtalt, at de former, hareholdet foregår under i dag, og de bursystemer, man kender, er etisk uacceptable. Hvis harehold skal opretholdes, er det derfor nødvendigt, at vi får vurderet og gjort nogle yderligere forsøg med, om det overhovedet er muligt at indrette bure på en sådan måde, at der kan foregå hareopdræt på en etisk forsvarlig måde.

Med hensyn til opdræt af fjervildt bygger det ikke på de samme, skal vi sige store og måske næsten uoverkommelige vanskeligheder. Der synes at være mulighed for med visse justeringer at gøre det på en hensigtsmæssig måde.

Jeg vil gerne knytte en kommentar til fru Birthe Hansens indlæg: Det var, som om der var en undertone af, at der i redegørelsen tages mere hensyn til økonomi end til dyrevelfærd. Det må jeg kraftigt afvise. Jeg vil gerne sige, at alt i redegørelsen har til hensigt at forbedre velfærdet for de dyr, der er tale om. Man kunne sige det på den måde, at der intet er i de tiltag, som foreslås i redegørelsen, som gør det værre for dyrene; tværtimod kan man sige, at hvis der er noget, der gøres værre, er det økonomien i det, og der vil måske oven i købet være områder, hvor det ikke længere vil være muligt at have denne form for opdræt.

Jeg vil også godt komme med en kommentar til fru Bente Juncker, der spurgte, hvorfor man ikke taler om en almindelig autorisation, som